

i Anledning af Raadets Henvendelse til Selskaberne vedrørende Forslaget til Regler for Beregningen af de anerkendte Forsikringssselskabers Præmier. Det ene Selskab udtaler følgende: »Man vil maaske indvende, at Selskaber med billige Præmier altid vil kunne hævde sig i Konkurrencen overfor de dyrere Selskaber, men dette passer ikke. Thi Forsikrings-Aktieselskaberne har i Perioden fra 1. August 1920 til 1. April 1924, til Trods for, at deres Præmier, set i Forhold til Skadeudgifterne, gennemsnitlig laa ca. 83 pCt. over de gensidige Selskabers (se Arbejderforsikrings-Raadets Beretning for 1927), raadet over ca. 36 pCt. af den samlede Lovforsikringsbestand. Aarsagen hertil maa søges i den Omstændighed, at Aktieselskaberne anvender uforholdsmæssig store Beløb til Agenter, hvis Veltalenhed det skyldes, at saa mange af de forsikringspligtige Arbejdsgivere lader sig forlede til at tegne deres Lovforsikringer til dyrere Præmier end nødvendigt«. Det andet store gensidige Selskab udtaler . . . . . »og at en Del af Publikum ikke kan modstaa den Agitation, der kan præsteres for saadanne Midler, ses af, at der ifølge Arbejderforsikrings-Raadets Statistik endnu er placeret en betydelig Del af de lovpligtige Forsikringer i dyre Selskaber, det vil sige Aktieselskaberne«. — Ingeniør *Schøller* kan ikke tage disse Henvendelser, som øjensynlig er stærkt inspireret af Konkurrencehensyn, som en upartisk og uimodsigelig Afgørelse af Spørgsmaalet om Arbejdsgivernes Evne til at bedømme modtagne Forsikringstilbud. Som foran bemærket foreligger der utvivlsomt Tilfælde, hvor en Arbejdsgiver af en eller anden Grund vælger et Tilbud, der ikke giver den billigste Lovforsikring, men hertil maa Arbejdsgiveren være berettiget, da det dog er hans egne Penge, han anvender. At tage saadanne Tilfælde som Bevis for, at Arbejdsgiverne i Almindelighed ikke kan modstaa Agenters Veltalenhed, finder *Schøller* ganske absurd.

ad 3) *Billighed*. Der henvises til Bemærkningerne om Forsikringens Omkostninger. Konkurrence synes ikke paa dette Omraade at føre til en Billiggørelse; de dyrere Selskabers større Anvendelse af Agenter og Reklame gør ofte Udslaget, idet det er vanskeligt for den enkelte Arbejdsgiver at drage en rationel Sammenligning mellem de forskellige Selskabers Vilkaar.

ad 4) *Smidighed*. Ydelserne er ens og bestemmes ved Loven og af Arbejderforsikrings-Raadet, jfr. Bemærkningerne foran om Administrationens Kvalitet, Vanskeliggørelsen af en delvis Gennemførelse af Rentesystemet, Samarbejdet med Sygekasser o. s. v., som netop tyder paa, at den nuværende Udstykning af Administrationen paa henvend 40 Institutioner, for hvilke Ulykkesforsikringen ofte er en ren Bibeskæftigelse, gør Administrationen usmidig.

ad 5) *Kulance*. En Fordel ved den gældende Ordning er ganske vist, at der kan gøres Undtagelser fra de strenge Lovregler med Samtykke af en Institution, der repræsenterer de betalende; men noget lignende var vel ogsaa muligt f. Eks. i en Statsanstalt. —

Ingeniør *Schøller* ønsker overfor Bemærkningerne til 4) og 5) at bemærke, at efter hans Opfattelse vil Mangel paa Smidighed netop kendetegne en Statsanstalt. Med Hensyn til dennes Evne til at vise Kulance henviser han til, at efter hans Mening vil en saadan Statsanstalt, i hvilken enhver Afgørelse vil danne Præcedens for alle følgende Tilfælde, aldrig kunne indlade sig paa at vise den Kulance, de private Selskaber kan indlade sig paa. Det skal saaledes bemærkes, at Selskaberne indenfor Industri og Landbrug aldrig nægter at genoptage Sager, naar de faar Henstilling herom fra Arbejderforsikrings-Raadet, og at saadan Genoptagelse har fundet Sted i de sidste 3—4 Aar i over 40 Tilfælde, og Arbejdsgivernes Ulykkesforsikring — f. Eks. — nægter heller aldrig, naar Raadets Henstilling herom foreligger, at optage nye Skadesager, der anmeldes for sent. Disse Tilfælde er endnu hyppigere end Genoptagelserne og har alene for nævnte Selskab i de sidste 1½ Aar medført 24 Tilfælde. For en Statsanstalt maa Arbejderforsikrings-Raadets Afgørelser nød-